

24.10.

Kaikkien murheellisten ilo

Sisällys

Jumalanäidin kaikkien murheellisten ilo -ikoni 3
Kristillinen diakonia 3
Lähetystyö ja diakonia 3
Kirkon perustehtävä eli missio 4
Diakoniatyö seurakunnissa 4
Murhe 5
Vieraanvaraisuus 8
Vieraanvaraisuus on enemmän kuin emännöintiä ja isännöintiä 8
Vieraanvaraisuuden sakramentti 9
Vieraanvaraisuus on mahdollista jokaiselle 10
Vieraanvaraisuus kodissa 11
Vieraanvaraisuuden osoittaminen vierailemalla toisten luona 12
Vieraanvaraisuus seurakunnassa 13
Entä jos olen aina se, joka kutsuu ja järjestää? 14
Kristus on keskellämme! 16
YK:n päivä 17

Jumalanäidin kaikkien murheellisten ilo-ikoni

Ikonityyppi on kokovartalokuva Jumalanäidistä, joka tuo lohtua kaikille murheellisille ja kärsiville. Se on saanut alkunsa Venäjällä, aikana, jolloin suurin osa kansasta eli maaorjuuden ikeen alla.

Ikoniin liitetään ihme, jossa se pelastui tuhoavasta tulipalosta. Tulipalossa kirkon keräyslippaan kolikot tarrautuivat kiinni ikonin pintaan kuin votiivilahjat. Tästä syystä ikoniin nykyäänkin joko maalataan tai kiinnitetään kolikoita.

Jumalanäiti Kaikkien murheellisten ilo – Ortodoksi.net

Jumalanäidin ikoni ”Kaikkien murheellisten ilo” - Suomen ortodoksinen kirkko

Kristillinen diakonia

Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuutuu kirkkautensa valtaistuimelle. Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Hän asettaa lampaat oikealle ja vuohet vasemmalle puolelleen. Sitten kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: ’Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti. ***Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne. Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni****.’*

*»Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: ’Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa? Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja vaatetimme sinut? Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja kävimme sinun luonasi?’ Kuningas vastaa heille: ’****Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle****.’*

Matt. 25:31–40

Lähetystyö ja diakonia

Kristuksen maanpäällinen palvelutehtävä suuntautui ihmisten palvelemiseen ja Jumalan valtakunnan julistamiseen. Noustuaan taivaaseen hän jätti tämän tehtävän apostoleille, jotka hän lähetti kaikkeen maailmaan.

Myöhemmin apostolit vihkivät diakoneja, joiden tehtävä oli huolehtia apua tarvitsevista. (Ap.t. 6:1–7). Historian saatossa diakonin vihkimys muotoutui liturgiseksi palvelijan rooliksi, mutta alkukirkossa kyse oli nimenomaan diakoniatyöstä.

Apostoli tarkoittaa lähetettyä.

Diakoni tarkoittaa palvelijaa.

Kirkon perustehtävä eli missio

Edelleen kaikki kirkon palvelutehtävät voidaan karkeasti jaotella joko lähetystyöksi (evankeliumin julistamiseksi) tai diakoniaksi (lähimmäisen palvelemiseksi). Kyseessä on kristillisen mission kaksi ulottuvuutta, jotka eivät suinkaan ole toisistaan erilliset. Alkukirkosta lähtien diakonit olivat apostolien vihkimiä ja toimivat heidän apukäsinään siellä, mihin apostolit eivät ennättäneet.

Diakoniatyö seurakunnissa

Diakoniatyö on hyvin käytännönläheistä lähimmäisen tarpeista huolehtimista. Se on nälkäisten ruokkimista, alastomien vaatettamista, sairaiden ja vangittujen luona vierailua, murheellisten lohduttamista ja kärsivien rinnalla kulkemista. Seurakunnissa saattaa olla ammatillisia diakoniatyöntekijöitä, mutta diakonia on jokaisen kristityn velvollisuus. Se on erottamaton osa kristillistä elämäntapaa.

Diakonia – Ortodoksi.net

Kuva: Ekaterina Duka

Kristillinen missio on kaksiulotteinen. Kirkko jakaa Jumalan sanaa ja leipää. Molemmat viittaavat Kristukseen.

Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. (Joh. 1:14)

Minä olen elämän leipä. (Joh. 6:35)

Murhe

Herra on lähellä niitä, joilla on särkynyt sydän, hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli. (Ps. 34:19)

Kirkon ihmiskäsityksen mukaan ihminen on kokonaisuus, ei pelkästään osiensa summa. Himot ja hyveet, synti ja pyhittyminen, sairaus ja terveys – nämä kaikki koskettavat koko ihmistä, eivätkä ainoastaan yhtä osa-aluetta hänessä. Niinpä mielenkin sairaus ymmärretään koko ihmistä koskevaksi tilaksi, johon tulee suhtautua kokonaisvaltaisesti.

Holistinen ihmiskäsitys sisältää myös ajatuksen ihmisestä osana sosiaalista ja yhteiskunnallista kehystään. Yksin ei kukaan voi tulla terveeksi, vaan parantuminen edellyttää yhteyttä toisiin.

Kirkko on aina tunnistanut murheen langenneen maailman todellisuudeksi, siinä missä muunkin sairauden ja kärsimyksen. Tästä syystä kirkko rukoilee murheellisten puolesta. Samalla, osana diakonista missiotaan, kirkon ja kristittyjen tehtävä on myös kulkea murheellisten rinnalla, tarjoten heille apua ja lohdutusta.

Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon. (Matt. 11:28)

Vähintäänkin kirkon pastoraalisten käytäntöjen tulisi tutustua siihen, mitä viimeisinä vuosisatoina on opittu ihmistä liikuttavista monimutkaisista motivaatioista ja haluista sekä pinnan alla vaikuttavista fyysisistä ja psykologisista syistä, kuten myös niistä geneettisistä, neurobiologisista, biokemiallisista ja psykologisesti traumatisoivista vaikutteista, jotka usein määrittävät ihmisen toimintaa. Missään mielessä tämän tiedon ei tarvitse merkitä astumista sivupolulle kirkon näystä, että synti on aito maailmaan vaikuttava tekijä tai että ihmiset tarvitsevat jokapäiväistä katumusta ja anteeksiantoa, eikä sen tarvitse merkitä, että kirkon olisi hengellisten sairauksien kohdalla aina tulkittava ne pois yksin psykologisiksi häiriöiksi, jotka vaatisivat terapiaa aidon katumuksen ja Jumalan Hengen kautta uudistumisen sijaan. Sen sijaan **ortodoksiset sielunhoitajat voivat paremmin auttaa, vakuuttaa ja parantaa heille uskottuja sieluja, mikäli he saavat laajemman tajun niistä haasteista, joiden kanssa ruumiillishengelliset olennot elävät kuoleman ja hengellisen sekavuuden vaivaamassa maailmassa. Ja on kaikkiaan aidon rakkauden ja aidon kristillisen nöyryyden mukaista, että sielunhoitajat tunnistavat tiettyjen ongelmien olevan riippuvaisia yhtä paljon puhtaan sattumanvaraisista fyysisistä tai psykologisista tekijöistä kuin ovat kenenkään moraalisten puutteiden synnyttämiä. Niiden, jotka omistautuvat sielunhoitoon, tulisi olla halukkaista ja jopa innokkaita oppimaan niiltä, jotka tutkivat mielen ja ruumiin luonnollista toimintaa ja olemaan kiitollisia Jumalalle armosta, jonka hän voi näiden näkemysten kautta antaa.**

Maailman elämän edestä, §72

Rukous murheellisten puolesta

Herra, Herra, joka lohdutat elämän ahdingossa kärsiviä ja riennät auttamaan kaikkia masennukseen vaipuneita, elvytä meidän mielemme, jota murhe painaa, polta pois sydämemme vallannut suru ja ahdistus ja anna meille sinun ilosi. Aamen.

Rukous masennuksesta kärsivän puolesta – Ortodoksi.net

Lisää sairaudesta ja parannuksesta, ks. 18.10. ja 27.7.

Kristittyjen helmasynti on asioiden ylihengellistäminen. On tärkeää rukoilla yksinäisten ja murheellisten puolesta, mutta yhtä tärkeää on pyrkiä lieventämään heidän yksinäisyyttään ja murhettaan myös käytännössä, kukin omien kykyjensä mukaan.

Se, että meidät on tehty palvelemaan Jumalaa, tarkoittaa että meidät on luotu rakkauden yhteyteen: Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen valtakunnan ***kommuunioon****. Kolmiyhteisen Jumalan yhteyden kautta ihmiset on myös kutsuttu rakastavaan yhteyteen lähimmäistensä ja koko kosmoksen kanssa. Tekojemme tulisi virrata Kristuksessa ja Kristuksen kautta Jumalasta, joka on rakkaus; Kristuksessa kohtaamme ja kohtelemme veljiämme ja sisariamme kuin heidän elämänsä olisivat omamme. Lähimmäisen kasvot ovat yhteys Kristukseen, ja tämä on taustana ensimmäiselle ja mahtavalle käskylle rakastaa Jumala kaikesta sydämestään ja lähimmäistä kuin itseään (Matt. 22:37-39).*

Maailman elämän edestä, §2

Vieraanvaraisuus

Vieraanvaraisuus on enemmän kuin emännöintiä ja isännöintiä

Suomen kielen sana vieraanvaraisuus luo mielikuvan ehtoisasta emännästä, joka tarjoilee siistissä ja puhtaassa kodissa tuoreita, itse leivottuja lämpimäisiä. Se luo mielikuvan isännästä, joka palvelee seisaallaan vieraitaan ja täyttää laseja sitä mukaan, kun niiden pinta laskee. Nämä mielikuvat voivat toki sisältyä vieraanvaraisuuden käsitteeseen, mutta voivatko ne samalla myös estää meitä kutsumasta ihmisiä osallistumaan elämäämme? Kotimme ovat sotkuisia, arkemme kiireistä, ja ehkä pelkäämme, että meitä pidetään huonona isäntäväkenä.

Kreikan kielen vieraanvaraisuutta tarkoittava sana on **filoksenia**. Se viittaa muukalaisrakkauteen. Filoksenia on suomen kielen vieraanvaraisuutta paljon laajempi käsite. Se tarkoittaa, että olemme avoimia ottamaan vastaan toisen ihmisen ja teemme hänelle tilaa. Tällöin ei ole enää kyse siitä miltä kotimme näyttää tai mitä hänelle tarjoamme, vaan siitä, miten hänet kohtaamme. Voimme päästää irti suorituspaineista, joita olemme ehkä omaksuneet ympäristöstämme. Riittää, että olemme läsnä toista varten.

Kuva: PxHere

Serbialaisessa slava-juhlassa (ks. 8.11.) isäntä ei lainkaan istu, vaan hän palvelee vieraitaan seisaaltaan, kuten patriarkka Abrahamkin teki Mamren tammistossa (1. Moos. 18:1–15).

Antiikin Kreikassa uskottiin, että vieraanvaraisuutta osoittavalla oli jumalten mielisuosio ja vastaavasti vieraanvaraisuuden kieltävä saattoi saada jumalten vihan päälleen. Vastaavaa ajattelua löytyy myös abrahamilaisista uskonnoista.

Vieraanvaraisuuden sakramentti

Vanhassa kristillisessä perinteessä, ja myös monissa vanhoissa maailmanuskonnoissa, vieraanvaraisuutta pidetään pyhänä. Ortodoksisessa perinteessä puhutaan vertauskuvallisesti vieraanvaraisuuden sakramentista, sillä osoittaessamme vieraanvaraisuutta, kutsumme elämäämme itse Kristuksen. Kristus samaisti itsensä muukalaiseen ja kristillisessä perinteessä jokaisella lähimmäisellä on Kristuksen kasvot. Kristillisen vieraanvaraisuuden esikuva on patriarkka Abraham, joka Mamren tammistossa kutsui pöytäänsä kolme muukalaista ja palveli heitä. Näin tehdessään hän kutsui pöytäänsä ja palveli itse kolmiyhteistä Jumalaa.

Islamissa vieraanvaraisuus on moraalinen ja hengellinen velvollisuus.

Hindulaisuudessa vieraanvaraisuus on perustavanlaatuinen uskonnollinen hyve.

Kuva: Pixabay/ DesignScape

Tässä on tilaa.

Vieraanvaraisuus on sitä, että luo tilaa toisen ihmisen kohtaamiselle. Käytännössä se voi tarkoittaa vaikka, että kutsuu toisen istumaan samaan pöytään.

Kun luomme toiselle tilaa, joudumme aina jossain määrin luopumaan omasta tilastamme ja pienentymään itse. Tämä on **kristillistä, askeettista kilvoittelua**. Vieraanvaraisuus on siis toimintaa, joka ilmentää uskomme olemusta ja eetosta.

Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä. (Joh. 3:30)

Vieraanvaraisuus on mahdollista jokaiselle

Vieraanvaraisuus leikkaa läpi koko kristillisen tapakulttuurin. Almut, paastolahjat ja votiivilahjat, tyhjän paikan kattaminen jouluaaton juhlapöytään, viimeisen kakunpalan säästäminen köyhälle tai ruuan jättäminen haudalle – nämä kaikki ilmentävät jakamisen kulttuuria. Kynttilä tai joulutähti ikkunassa on ikivanha kutsu. Se on merkki kulkijalle, joka näkee valon jo kaukaa: käy sisään, istu pöytään, murra leipää kanssamme.

Ei voi koskaan olla olemassa yhtä tapaa osoittaa vieraanvaraisuutta, sillä on kyse yhteydestä ja kristillisestä rakkaudesta ja niitä voi toteuttaa lukemattomin tavoin. Jos haluamme muuttaa kulttuurimme yhteisöllisemmäksi ja vähentää yksinäisyyttä, on meidän aktiivisesti ponnisteltava sen eteen ja pyrittävä löytämään tapoja osoittaa vieraanvaraisuutta kukin omien kykyjemme ja olosuhteidemme puitteissa.

Olkaa nurkumatta vieraanvaraisia toinen toisellenne. Palvelkaa kukin toistanne sillä armolahjalla, jonka olette saaneet, Jumalan moninaisen armon hyvinä haltijoina. (1. Piet. 4:9–10)

Usko ilman uhria on pelkkä itsekeskeinen identiteettiprojekti.
Mikään hyvä, kaunis ja oikea ei ole saavutettavissa ilman ponnistelua ja uhrauksia.
Vieraanvaraisuuskin vaatii meiltä päätöksen, tietoisen aikeen
ja päämäärätietoisen toteuttamisen.
Samalla se tarjoaa mahdollisuuden pyhittymiseen.

Vieraanvaraisuus kodissa

Vieraanvaraisuus näyttää erilaiselta eri kodeissa, eri elämänvaiheissa ja eri ihmisten toteuttamana. On luonnollista, että käytettävissämme olevat aika, raha ja tila luovat reunaehtoja toiminnallemme, kuten myös henkilökohtaiset fyysiset ja henkiset voimavaramme. Älä vertaa itseäsi toisiin, vaan luo oma tapasi toteuttaa vieraanvaraisuutta. Avaa rohkeasti kotisi ja elämäsi sellaisena kuin ne ovat. Osoita vieraanvaraisuutta niille, jotka ovat ulottuvillasi. Älä tavoittele täydellisyyttä. Ihan tavallinen riittää.

Vieraanvaraisuutta voi toteuttaa hyvin spontaanistikin, mutta useimpien kohdalla se vaatii ennakointia ja suunnittelua. Ole luova ja rohkea. Ehdota nyyttäreitä. Järjestä elokuvailta, jäätelönmaistajaiset, talkoot tai leikkitreffit. Pistä pystyyn juhlarinki, jossa kirkkovuoden suurina juhlina kukin vuorollaan isännöi. Pidä pakastimessa vierasvaraa. Kutsu joku lounaalle liturgian jälkeen.

Kirkkoon liittyy paljon uusi jäseniä. Kun kutsut jonkun mukaan, voit olla aivan ratkaiseva henkilö hänen kiinnittymisessään osaksi seurakuntaa.

Juhlat ovat ihania, mutta yhtä arvokasta on kutsua toinen vaikkapa vaan kupilliselle teetä.

Vieraanvaraisuuden osoittaminen vierailemalla toisten luona

Toisia voi palvelle myös vierailemalla heidän luonaan. Mikäli kyseessä on sairastava, vanhus tai vauvaperhe, saattaa vieraanvaraisuuden osoittaminen olla enemmän vieraan harteilla. Mieti, miten voisit toteuttaa vierailusi niin, ettei se kuormita toista. Ehkä voisit esimerkiksi viedä tarjottavat mukanasi?

Toisinaan ihmiset kaipaavat rohkaisua, mutta on varottava tuppautumasta toisten tilaan väkisin. Ylipäätään on tärkeää olla huomaavainen vieras ja huomioida isäntäväen olosuhteet. Vie mukanasi mieluusti jotakin, mille on käyttöä: viinipullo, kahvipaketti, ruokaa, juomaa tms. Tarjoudu auttamaan. Kunnioita isäntäväen rytmiä ja rajoja ja ymmärrä lähteä ajoissa.

Ennen kaikkea, ota ilolla ja kiitollisuudella vastaan sinua kohtaan osoitettu vieraanvaraisuus! Älä kiillota omaa sädekehääsi tarpeettomalla vaatimattomuudella, jos toinen haluaa tarjota sinulle parasta. Suo toiselle se ilo, että hän saa palvella sinua.

Moniin kristillisiin juhliin kuuluu ovelta ovelle kiertäminen, mikä on ollut paitsi yhdenlaista kerjäämistä, myös yhteisöllinen tapa jakaa juhlailoa joka kotiin. Suomessa tapa on meille tuttu Palmusunnuntain virpomisperinteestä. Ovella kävijöille kuuluu antaa almu tai palkka. Usein perinteeseen kuuluu myös vainajienmuistaminen, sillä ovella vierailijat ovat samalla rukoilleet talon vainajien puolesta.

Tänä päivänä voi seurakunnissa olla vanhuksia, joiden luona kukaan ei käy virpomassa, ja vastaavasti lapsiperheitä, joilla ei ole ketään virvottavia. Tämä kannattaa rohkeasti ottaa puheeksi ja kutsua lapsiperheet virpomaan tai tarjoutua virpomaan lähellä asuvia vanhuksia.

Vieraanvaraisuus seurakunnassa

Mikään ei tee ihmisestä yksinäisempää, kuin ulkopuolisuus ihmisjoukossa. On jokaisen seurakuntalaisen tehtävä pyrkiä huomioimaan uudet kasvot ja ne, joilla ei ole seuraa kirkkokahveilla. Kyse on lopulta vain hyvistä käytöstavoista. Tervehdi, esittele itsesi ja pöytätoverisi, esitä muutama kohtelias kysymys ja kutsu mukaan keskusteluun. Pelkästään silmiin katsominen ja hymyily tai muutama ystävällinen sana luovat inkluusion kulttuuria. Kun ihminen tuntee itsensä osaksi yhteisöä, hänen on helpompi mieltää itsensä myös Kristuksen ruumiin osaksi, ja näin kiinnittyä Kirkkoon.

Seurakunnan toimintapiireissä on kiinnitettävä tietoisesti huomiota siihen, ettei toiminta muodostu sisäpiirin puuhasteluksi. Uuden tulokkaat tarvitsevat ohjausta toimintakulttuuriin, minkä lisäksi on oltava kohtuullisessa määrin avoimuutta myös sille, että he saattavat tuoda mukanaan uusia toimintatapoja.

Toisten palveleminen seurakunnassa on myös vieraanvaraisuutta. Kirkkokahvit ovat aivan keskeinen osa seurakuntakulttuuria ja kuka tahansa voi ottaa niistä vastuuta. Leipominen, tarjoilu, tiskaus ja siivous ovat äärimmäisen keskeisiä palvelutehtäviä, eivätkä ne saisi jäädä harvojen harteille.

Kirkkokahvit ovat keskeinen osa ortodoksista kulttuuria. Ne jatkavat alkukirkon perinnettä, jossa ehtoollisen jälkeen kokoonnuttiin jakamaan yhteinen ateria.

Entä jos olen aina se, joka kutsuu ja järjestää?

Kun päättää tietoisesti aloittaa kutsumisen kulttuurin, voi jäädä pyrinnöissään hyvinkin yksin. Valitettavasti vallitsevaa kulttuuria vastaan taisteleminen on hidasta, emmekä välttämättä näe koskaan ponnistelujemme hedelmiä. Voi tuntua turhauttavalta, epäreilulta ja epäkiitolliselta olla aina se, joka tekee aloitteen, joka uhraa aikaansa, energiaansa ja rakkauttaan, etenkin, jos toiset pysyttelevät etäällä ja vaikuttavat välinpitämättömiltä. Ehkä et itse saa koskaan kutsua mihinkään samalla, kun näet valtavasti vaivaa huomioidaksesi toiset.

Tämä kuuluu asiaan aina, kun yritämme tehdä hyvää. Tielle tulee aina hidasteita ja meitä yritetään lannistaa. Joka kerta, kun pyrimme uhraamaan itsestämme toisille, voimme olla varmoja, että kohtaamme vastustusta, joko ulkoa- tai sisältäpäin.

Älä siis lannistu, vaan luota siihen, että hyvä ei valu koskaan hukkaan. Tietämättäsi voit olla merkittävä, hiljainen muutoksen alullepanija. Yksi sitkeä kilvoittelija voi muuttaa kokonaisen seurakunnan kulttuurin pelkällä esimerkillään, mutta hetkessä se ei tapahdu.

Tätä ei pitäisi joutua sanomaan aikuisille.
Kun olet vastannut myöntävästi kutsuun, kuuluu peruskäytöstapoihin saapua paikalle sovitusti. Jollet ole aivan ehdottomasti estynyt,

ÄLÄ PERU!

On nöyryyttävää ja loukkaavaa nähdä valtavasti vaivaa järjestääkseen toisille jotakin mukavaa vain, jotta vieraat yksi toisensa jälkeen peruvat tulonsa. Peruminen ilman asiallista syytä osoittaa piittaamattomuutta toista ihmistä kohtaan.

Vartio tarkasti omaa jaksamistasi ja pidä tiukasti huolta rajoistasi, jotta vieraanvaraisuus säilyy itsellesikin ilon lähteenä, eikä muutu uuvuttavaksi rasitteeksi. Tässä auttaa, kun määrittelee oman toimintansa ja siihen käytettävän ajan raamit selkeästi. Käytännössä tämä voi toimia esimerkiksi niin, että esittäessäsi kutsun, määrittelet jo siinä tietyn ajan, esim. ”Käykö sinulle huomenna klo 15–17?”

Kuva: Pixabay/ TeeFarm

Oma nimipäivä on erinomainen tilaisuus järjestää vuosittain pienet kutsut. Kuvittele, jos kaikki seurakuntalaiset järjestäisivät nimipäiväjuhlat! Yksi vieras riittää tekemään juhlan. Kaupasta saa valmista. Oleellisinta on yhteisön luominen ja yhteen tuleminen Kristuksessa. Se on ortodoksisen kulttuurin ja elämäntavan todeksi elämistä parhaimmillaan.

Yhteisen pöydän ympärille kokoontuminen on yhteyden riitti, myös edesmenneiden kanssa.
Leivän murtaminen yhdessä on Taivaan valtakunnan vertauskuva.
Ruokapöytä on kuin Jumalan avoin kämmen, jolta Hän ravitsee meitä lahjojensa runsaudella.
Ruokapöytää kunnioitetaan vanhoissa kulttuureissa pyhänä,
eikä sille saa esimerkiksi asettaa mitään likaista.

Kristus on keskellämme!

Kun avaa ovensa toiselle ihmiselle, avaa ovensa Kristukselle.

Sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään.

Matt. 18:20

Kristus on keskellämme! – On ja tulee olemaan!

Tätä ortodoksista tervehdystä käyttää papisto liturgian eukaristiassa, ja joskus myös maallikot liturgian aikana. Kyseessä on kuitenkin tervehdys, jota ortodoksit voivat käyttää aina toisiaan tervehtiessään. Ilmaisu perustuu Kristuksen lupaukseen, jonka mukaan hän on aina läsnä siellä, missä vähintään kaksi on koolla hänen nimessään.

YK:n päivä

Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirja astui voimaan 24.10.1945. Peruskirja määrittelee järjestön tavoitteiksi kansainvälisen rauhan ja turvallisuuden, oikeudenmukaisuuden, sekä ihmisoikeuksien edistämisen.

Suomen YK-liitto

Etusivu - Rauhankasvatusinstituutti

YK:n Länsi-Euroopan alueellinen tiedotuskeskus (UNRIC) verkkosivusto

Ihmisoikeudet - Mitä ne ovat? Tietoa ihmisoikeuksista

Poliittinen kenttä on todellakin se paikka, jossa modernin kristityn tulisi väsymättä kamppailla ajalle ominaisia taipumuksia vastaan ja pyrkiä niiden sijaan kuuliaisuuteen rakkauden käskylle. ***Ortodoksisten kristittyjen tulisi kannattaa ihmisoikeuksien kieltä****, ei sen vuoksi, että sen kielellä tulisi täydellisesti ilmaistuksi se mitä Jumala luoduilleen on tarkoittanut, vaan sen vuoksi, että se pitää sisällään käsityksen jokaisen ihmisen sisäsyntyisestä ainutlaatuisuudesta sekä inhimillisten hyveiden ensisijaisuudesta kansallisiin intresseihin nähden. Lisäksi ihmisoikeuksien kieli tarjoaa perustavan laillisen ja eettisen kieliopin, jonka pohjalta eri tahot voivat pääsääntöisesti sopia tietyistä peruslähtökohdista. Kyse on kielestä, jonka tarkoituksena on eheyttää poliittisten yhteisöjen jakolinjoja monien erilaisten uskomusten keskellä.* ***Se luo eetoksen, jossa jokaisen persoonan ääretöntä ja luovuttamatonta arvoa (jossa Kirkko luonnollisesti näkee jokaisessa ihmisessä olevan Jumalan kuvan) kunnioitetaan.*** *Ortodoksisten kristittyjen on tunnustettava, että yhteistä sosiaalista ääntä, joka pitää esillä inhimillisen arvokkuuden ja vapauden luovuttamatonta roolia, tarvitaan oikeudenmukaisen yhteiskunnan suojelemisessa ja edistämisessä – ja ihmisoikeuksien kielellä on voima artikuloida tämä ihailtavalla selkeydellä.*

Maailman elämän edestä, §12

Kuva: Pixabay/ geralt

Vihkosen laati Maura Ihatsu.

Kreditoimattomat kuvat: Maura Ihatsu